

i a 77

JazzFlits

16 februari 2009,
7de jaargang, nummer 112

NIEUWSSELECTIE

MARIA JOAO MENDES WINT NEDERLANDS JAZZ VOCALISTEN CONCOURS 2009

Maria João Mendes heeft zondag 8 februari het Nederlands Jazz Vocalisten Concours 2009 gewonnen. Ze was de beste van de zestien vocalisten die op 5, 6 en 8 februari in Zwolle om deze eer streden. Zes van hen stonden in de finale in Theater Odeon: een man en vijf vrouwen.

De jury prees Mendes om haar imponerende virtuositeit en timing. Tweede en derde werden respectievelijk Sanem Kalfa ('dit is de zangeres die ons misschien wel het meest heeft geraakt') en Simin Tander. Ook Norbert Kögging, Lonneke Lenferink (winnaar Publieksprijs) en Anne Tetsch haalden de finale. De winnaars van de eerste drie prijzen kregen geldbedragen en mogen in het seizoen 2010-2011 aan de theatertournee van Jazz Impuls meedoen.

[...vervolg op pagina 14](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- The Jazz Ear (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Susanne Alt Quartet, Soft Machine, Dirk Balthaus, Ernst Reijseger, Bob Anram/Philip Baumgarten, Mark O'Leary, Traeben, Marc Ribot, The Dorf e.a.	
Concertverslagen	pg 10
- Kim Hoorweg, Eric Vloeimans/Bojan Z en Want2Swing Bigband.	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- Go man, go! (Jeroen de Valk)	pg 12
- Overzicht Grammy Awards 2009	pg 16

JAZZFLITS nr. 113 staat 2 maart op www.jazzflits.nl

GENOMINEERDEN VOOR DELOITTE JAZZ AWARD 2009 BEKEND

Saxofoniste Marike van Dijk, pianiste Kaja Drakslar, bassist Clemens van der Feen, hoornist Morris Kliphuis, gitarist Marzio Scholten en trompettist Rob van de Wouw zijn genomineerd voor deelname aan de Deloitte Jazz Award 2009. In een voorronde strijden ze op 3 maart in de Amsterdamse jazzclub Toomler om drie plaatsen voor de finale. Die is op 8 april in het Bimhuis. De winnaar van deze aanmoedigingsprijs ontvangt 20.000 euro.

PODIUM DE WERF START REDDINGSACTIE NA NEGATIEF SUBSIDIEADVIES

Het Brugse kunstencentrum De Werf krijgt een onvoldoende van een commissie die de Vlaamse cultuurminister B. Anciaux adviseert over de kunstsubsidies 2010-2012. De Werf vreest voor het voortbestaan en probeert met een handtekeningenactie de minister, die uiteindelijk beslist, op andere gedachten te brengen.

[...vervolg op pagina 14](#)

GRAMMY AWARDS 2009 UITGEREIKT

In Los Angeles zijn 8 februari voor de 51ste keer de Grammy Awards uitgereikt. In categorie 10, de jazz, gingen de trompettisten Randy Brecker en Terence Blanchard, pianist Chick Corea, zangeres Cassandra Wilson en The Vanguard Jazz Orchestra met een beeldje naar huis. De Grammy Awards zijn een prijs van de Amerikaanse platenindustrie voor platen die het afgelopen jaar uitkwamen.

[...voor een overzicht van de winnaars zie pagina 16](#)

RITMEGEVOEL BLIJKT AANGEBOREN EN NIET AANGELEERD

Ritmegevoel is aangeboren en niet aangeleerd. Dit tonen muziekcognitiewetenschappers van de Universiteit van Amsterdam aan in een onderzoek dat zij uitvoerden met Hongaarse collega's en dat eind januari werd gepubliceerd. Baby's van slechts twee à drie dagen oud kunnen de 'beat' horen in muziek.

[...vervolg op pagina 14](#)

NIEUWS

PLATEN

NIEUWE ALBUM WYNTON MARSALIS BEVAT VEEL GESPROKEN WOORD

Op de vijfde Blue Note-plaat van trompettist Wynton Marsalis worden gesproken woord en muziek gecombineerd. De relatie tussen man en vrouw staat centraal op het album dat als titel 'He and She' heeft gekregen. De cd verschijnt eind maart.

Volgens Blue Note wordt het een swingend album: "Marsalis has given his quintet some formidable charts. The album is tempered with flashes of humor and plenty of swing. There's ease and elegance." Voor het album heeft Marsalis zich laten inspireren door Max Roach's 'Jazz in ¾ Time' en stukken van Duke Ellington, zoals 'Lady Mac' uit 'Such Sweet Thunder'. Bijna elke track op het nieuwe album wordt voorafgegaan door gesproken woord. Ter voorbereiding op de opname speelde het Quintet het materiaal enige avonden in de Iron Horse in North Hampton, Mass. 'He and She' werd vervolgens in twee dagen opgenomen.

PODIA

SPONSORING LEIDSE JAZZWEK LIJDT ONDER ECONOMISCHE CRISIS

De sponsors stonden dit jaar niet in de rij voor de Leidse Jazzweek. Dat zegt organisator Trudy Kwik na afloop in het Leidsch Dagblad van 26 januari: "De economische crisis, ik kan dat woord niet meer horen." Als gevolg hiervan moesten concerten te elfdure worden geannuleerd. De opkomst van het publiek was wel goed bij het evenement dat van 22 tot en met 25 januari op verschillende locaties in de Sleutelstad werd gehouden.

Zo'n 1.400 mensen bezochten zaterdagavond 24 januari het Holiday Inn, waar de hoofdmoot van het festival zich afspeelde. Verspreid over vier zalen speelden die avond onder anderen Candy Dulfer, Zuco 103, Gare du Nord, het Eef Albers Quartet, het New Cool Collective, 4Beat6 en het Toon Roos Quartet (zijn pianist Karel Boehlee: "We zijn in Leiden, dus ik speel maar eens een heel raar akkoord. Dat valt hier altijd goed.") Kwik is enthousiast over de locatie: "De ambiance is erg prettig en met al die leuke kleine zaaltjes heeft het toch een beetje de sfeer van het North Sea Jazz Festival. Al hebben we wel heel veel moeten doen om drie tennisbanen gezellig te maken." Op die tennisbanen stond een tent met het hoofdpodium. Maar ook de andere locaties werden volgens Kwik tijdens het festival goed bezocht: "De Waag was alle dagen uitverkocht en ook de andere podia waren succesvol. Over het geheel genomen is het toch een groot succes geworden."

NIEUWSflitsen

Standbeeld voor Art Tatum in Toledo

In Toledo, Ohio, wordt dit najaar een kunstwerk ter nagedachtenis aan pianist Art Tatum (1909 – 1956) geplaatst. Het is dan honderd jaar geleden dat Tatum daar werd geboren. De sculptuur wordt gemaakt van glas en metaal en zal zo'n negen meter hoog worden. In het werk komen de 88 toetsen van de piano terug. Op dit moment worden nog fondsen geworven voor het beeld. Vocalist Jon Hendricks, die eveneens in Toledo werd geboren, is de bekendste pleitbezorger van het initiatief.

Vince Mendoza geeft workshops arrangeren

In het Conservatorium van Amsterdam geeft chefdirigent/componist/arrangeur Vince Mendoza van 24 tot en met 28 maart een aantal workshops voor arrangeurs. Het initiatief hiervoor is genomen door zijn werkgever, het Metropole Orkest. Dat hoopt op deze manier 'schaars arrangeurstalent internationaal te scouten'. De acht deelnemers, vier Nederlanders, drie Amerikanen en een Hongaar, zijn geselecteerd door Vince Mendoza en een artistieke commissie. De resultaten van de workshops worden 28 maart ten gehore gebracht tijdens een concert van het Metropole Orkest. De NPS-radio neemt dit op. De NPS-televisietak zal een documentaire over de workshops maken.

Meer weten? Klik hier: <http://www.metropoleorkest.nl>

The Hague Jazz krijgt dit jaar nog 20.000 euro extra

Het festival The Hague Jazz krijgt dit jaar nog 20.000 euro extra subsidie en mag daardoor voor de komende editie een bedrag van in totaal 100.000 euro van de gemeente Den Haag tegemoet zien. Dat heeft de nieuwe wethouder cultuur Marieke Bolle eind januari bekendgemaakt. Als tegenprestatie heeft zij de organisatie gevraagd om jong jazztalent een podium te bieden, mogelijk in samenwerking met het Koninklijk Conservatorium of Pure Jazz, het andere Haagse jazzfestival. De wethouder hoopt dat de extra bijdrage organisator Ruud Wijkniet doet terugkomen op zijn besluit om de Warming Up, het gratis voorafje van het festival in de Haagse binnenstad, vanaf 2010 te schrappen. Wijkniet maakte dat besluit 25 januari bekend.

Veel belangstelling voor showcases Jazzdag 2009

Zo'n 150 aanstormende talenten, bands en artiesten, willen optreden in het showcase-programma van de derde Dag van de Nederlandse Jazz. Er zijn 27 plekken te vergeben. Een commissie onder leiding van Cees Schrama gaat de selectie maken. Dat wordt nog lastig, zegt hij: "Het niveau van de bands dat zich inschrijft ligt bijzonder hoog, ook veel nieuwe en onbekende acts melden zich aan." Schrama gaat de klus klaren met Huub van Riel (Bimhuis), Frank Bolder (North Sea Jazz Festival), Fleur van den Bremer (Radio 6), Jeroen van Riel (Foreign Media Music), Bert Ruiter (Sena) en Friederike Darius (Jazzimpuls). Op 20 februari worden de 27 gelukkigen bekendgemaakt. De Jazzdag vindt vrijdag 8 mei 2009 plaats in Amersfoort.

PODIA VERVOLG

TWEDE OPERA PIANIST KRIS DEFOORT KRIJGT PREMIÈRE IN ROTTERDAM

De tweede opera van de Vlaamse pianist/componist Kris Defoort, in de jazz onder meer bekend als voorman van K.D.'s Basement Party, gaat 30 mei in de Rotterdamse Schouwburg in première tijdens de Operadagen Rotterdam. Zijn 'House of the Sleeping Beauties' is gebaseerd op de novelle van de Japanse Nobelprijswinnaar Yasunari Kawabata. Defoort schreef zowel de tekst (samen met Guy Cassiers) als de muziek.

Als componist laat Defoort zich inspireren door de tekst, zo vertelt hij in het Opera Rotterdam Magazine van januari: "Al bij het lezen hoor ik klanken. Ik heb bij aanvang totaal geen vorm of plan in gedachten. De muziek ontstaat in eerste instantie improviserend aan de piano." Als hij genoeg geïmproviseerd materiaal heeft, gaat hij die vervolgens aan tafel uitwerken.

Kris Defoort koos in 1979 voor het bestaan van jazzmusicus. Eind jaren tachtig verbleef hij voor studie drie jaar in New York en deed hij ervaring op in de bigband van Lionel Hampton en bij trompettist Dizzy Gillespie. Hij had er naar eigen zeggen 'intensief' contact met de pianisten Fred Hersch en Paul Bley. "Na drie jaar beseftte ik dat ik nooit een zwarte jazzmuzikant zou kunnen worden en ben naar België teruggekeerd", zegt Defoort in het Magazine: "Nu ben ik op een punt beland waar ik zonder complexen (-) gewoon schrijf wat ik heb meegekregen in de muziek. Dus geen gedwongen combinatie van jazz met klassiek, zoals de Third Stream van Günther Schuller in de jaren vijftig, maar een natuurlijke samenvloeiing." De opera 'House of the Sleeping Beauties' is een productie van Het Toneelhuis/LOD. Zijn eerste opera, 'The Woman Who Walked Into Doors', maakte Defoort in 2001.

OVERIG

BILL COSBY OP 80STE VERJAARDAGSFEEST VAN SAXOFONIST BENNY GOLSON

Acteur/komiek Bill Cosby was zaterdag 24 januari tussen twee voorstellingen door even te gast op het feest ter gelegenheid van de tachtigste verjaardag van tenorsaxofonist Benny Golson. Die verjaardag werd gevierd in het John F. Kennedy Center for the Performing Arts te Washington. Cosby speelde op zijn eigen manier een stukje piano voor de jarige.

Ster van de avond was de jarige echter zelf. Hij speelde in diverse formaties zijn eigen composities. Als solist in het Clayton-Hamilton Jazz Orchestra bijvoorbeeld en samen met trombonist Curtis Fuller, pianist Cedar Walton en basist Ron Carter. Ook zanger Al Jarreau was te gast. Overbekende Golson-stukken als 'Along Came Benny', 'Whisper Not', 'Blues March' en 'I Remember Clifford' waren te horen. Op video spraken acteur Tom Hanks en regisseur Steven Spielberg de jarige toe. Golson verzorgde in 2004 de muziek voor hun film 'The Terminal' en was daarin ook kort te zien. Golsons muziek was ook in tal van andere tv-series en films te horen, zoals in M*A*S*H, Mission Impossible, The Partridge Family en de laatste aflevering van The Cosby Show. Benny Golson werd in 1993 benoemd tot NEA Jazz Master, de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een jazzmusicus.

Drummer John Engels en Max Teeuwisse (rechts) in 'Bij Max' in 1993. (Foto: Mahogany Hall)

EXPOSITIE OVER 80-JARIG FENOMEEN MAX TEEUWISSE ALIAS TEAWHISTLE

"Ik deed maar wat. Ik heb nooit echt kunnen spelen. Sommige mensen vonden dat ik de jazz ontheiligde." Dat zegt trombonist/zanger Max Teeuwisse (alias Max Teawhistle) in het Noord-Hollands Dagblad, dat 17 januari uitgebreid stilstond bij zijn tachtigste verjaardag dit jaar. Zijn jazzpodium 'Bij Max' in Den Oever was van 1967 tot 2001 een begrip. Jazzclub Mahogany Hall in Edam eert Teeuwisse tot en met 28 maart met een expositie van foto's gemaakt op en rond 'het roemruchte jazz- en scharrelpodium van Max in Den Oever'.

"Tachtig, ja het is wat. Als ik vijftig ben, vind ik het eigenlijk wel genoeg met het leven. Als ik tien minuten loop, ben ik doodop. Optreden doe ik niet meer, daarvoor ben ik te moe. Er staat weinig meer te gebeuren in het leven. Ik heb Parkinson en slik dertien medicijnen op een dag", zegt Teeuwisse in de krant. Hij maakte furore met wat hij 'Nederjazz' noemde: het zingen van Nederlandse teksten op bekende jazzmelodieën. Geïnspireerd door de vocalisten Eddy Doorenbos en Babs Gonzalez scatte hij ook: "Sje-babberde-babsje-babber-de-bab-sje-boem. Ik deed maar wat." Dezelfde vrije geest heerste op zijn jazzpodium in een oude stolpboerderij: "Alles mag hier. Oh nee, mocht hier", vertelt hij de verslaggever van de krant. Dat trok veel jazzmusici van naam naar de kop van Noord-Holland: drummer Han Bennink, vibrafonist Carl Schulze, de Skymasters, de saxofonisten Toon van Vliet, Ruud Brink, Ferdinand Povel, accordeonist Johnny Meijer etc. De VPRO maakte er televisieopnamen, TROS-Sesjun was er te gast en Prinses Beatrix kwam in 1969 onaangekondigd een kijkje nemen. De club moest sluiten na de Volendambrand, omdat Teeuwisse niet meer aan de brandveiligheidseisen kon voldoen: "Ik had nog wel een paar jaar open willen blijven en het geleidelijk afbouwen. Nu was het in een keer boem dicht." De opening van de expositie in Mahogany Hall werd 8 februari muzikaal omlijst door John Engels (dr), Bob Rieger (ts), Frans Ronday (b) en Mike del Ferro (p). Max Teeuwisse viert zijn verjaardag op 18 maart.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

TWEE JAZZKLASSIEKERS JUBILEREN

Het Jazz at Lincoln Center in New York vierde onlangs dat precies vijftig jaar geleden 'Kind of Blue' van Miles Davis en 'Giant Steps' op naam van John Coltrane in lp-vorm de jazzwereld betraden. Drummer Jimmy Cobb stond daar in New York in het middelpunt van de feestelijkheden, want hij drumde in beide producties op respectievelijk de labels Columbia (Legacy) en Atlantic. Cobbs medewerking aan de Coltrane-klassieker beperkte zich overigens slechts tot 'Naima'. Lex Humphries en Art Taylor waren destijds de andere slagwerkers. 'Giant Steps' (lp/cd) wordt wel beschouwd als de tweede mijlpaal in Coltranes muzikale carrière; daaraan vooraf ging in 1957 'Blue Trane'. In 1964 volgde zijn derde markante registratie onder de titel 'A Love Supreme'.

Beide producties behoren, zelfs na een halve eeuw, nog steeds tot de invloedrijkste opnamen. Miles Davis' 'Kind of Blue' (met onder anderen de saxofonisten John Coltrane en Cannonball Adderley) luidde voor velen het begin in van de 'modal jazz'. Een vorm waarin toonreeksen worden gebruikt in plaats van drukke akkoordenschema's en die vaak wordt geassocieerd met Miles Davis. De ware apostel was toch componist George Russell. Hij ontwikkelde het idee al in 1947 voor het orkest van Dizzy Gillespie via de introductie van deel 1: 'Cubana Be/Cubana Bop'.

Het titelstuk van Coltranes 'Giant Steps' wordt tegenwoordig op vele conservatoria als studiestof gezien en door veel musici tot een gangbaar repertoirestuk gerekend.

Met geen enkele verwijzing naar het nakende jubileum verscheen eind 2008 'Clawing at the Limits of Cool – Miles Davis, John Coltrane and the Greatest Jazz Collaboration Ever.' De auteurs zijn Farah Jasmine Griffin en Salim Washington, de uitgever St. Martin's Press/Thomas Dunne Books in New York. De auteurs stellen dat de muzikale interactie tussen Miles en Trane van onschatbare waarde is geweest voor het verdere verloop van de jazzgeschiedenis op de plaat. Beide leiders waren bepaald niet 'drugs free'. Davis hield zich met cocaïne goed staande, Coltrane verslonsde, verscheen in vuile kledij en viel vaak tijdens optredens in slaap. Het boek: "It was Trane's drugs habit that most frustrated Davis. He (Coltrane) went home to Philadelphia to get his act together." Vermeld wordt ook nog de 'story' dat Monk tijdens een van de ruzies tussen Davis en Coltrane partij trok voor Trane en hem prompt uitnodigde in zijn kwartet te komen spelen; dat gebeurde in 1957. Coltrane zou in 1958 toch nog even bij Miles terugkeren. Tenslotte had hij bij hem een indrukwekkende ervaring opgedaan.

ORAL HISTORY IS NOODZAAK

De DownBeat van februari maakt melding van een lovenswaardig initiatief om de jazzgeschiedenis vast te leggen door middel van een serie interviews met jazzmusici. Het idee is min of meer afkomstig van Jacqueline Davis, directeur van de New York Library for the Performing Arts. Ze zocht al langer naar de mogelijkheid voor het vastleggen van degelijke gesprekken. Het project dat in oktober samen met het Grammy Museum, Recording Academy (Los Angeles) van start is gegaan omvat inmiddels een opname met pianist/componist McCoy Tyner. Komende interviews met onder anderen pianist Dave Brubeck en bassist Charlie Haden worden in Los Angeles opgenomen, gitarist Bucky Pizzarelli en zijn eveneens gitaarspelende zoon John worden binnenkort in New York aan de tand gevoeld. Deze 'The Duke Jazz Talks' worden mogelijk gemaakt door een donatie van de Dorus Duke Foundation. Een woordvoerder van het Nederlands Jazz Archief meldde begin deze maand desgevraagd dat er daar wel is nagedacht over zo een project ('Oral History') maar dat het er om meerdere redenen nog niet van is gekomen.

REINS VOLLE AGENDA

Met de van hem bekende precisie heeft pianist/producer Rein de Graaff weer een tournee met een gast samengesteld. Nu met de Amerikaanse altist Sonny Fortune, die onder vele anderen met Miles Davis speelde.

De serie concerten start deze keer op **26 februari** in de Groninger Oosterpoort, waar het trio van Rein (met bassist Marius Beets en drummer Eric Ineke) met Fortune en nog twee gasten (de saxofonisten Marco Kegel en Joris Roelofs) zal optreden. Op **27 februari** speelt het trio met Sonny Fortune en saxofonist Benjamin Herman in Paradox, Tilburg. Op **28 februari** speelt dit gehele gezelschap in Edam (Strandbadpaviljoen).

Dan volgt (middag) **1 maart** de combinatie trio/Fortune in de Leidse Burcht. Vervolgens gaat het richting Deventer, Theater Bouwkunde, waar Fortune op **4 maart** met het Millennium Jazz Orchestra speelt. Op **5 maart** staat het trio met Sonny Fortune en Benjamin Herman in het Amsterdams Bimhuis. De **6de maart** is het trio met Fortune aanwezig in de Tobbe te Voorburg. Dan, **7 maart** in de Leeuwenbergh in Utrecht, weer het trio met Fortune, Kegel en Roelofs. De toer wordt afgerond in Veendam (thuiswedstrijd voor De Graaff), waar het trio plus Sonny Fortune nog eens wordt aangevuld met de Amerikaanse trompettist John Marshall. Dat concert vindt plaats in de Beresteyn. De juiste aanvangstijden zijn vast wel te googlen.

Overigens komt in het najaar altist Charles McPherson naar onder meer Veendam. Twintig jaar geleden zat het trio van Rein de Graaff al op een cd van Dave Pike en Charles McPherson. En tien jaar geleden maakte Rein de cd 'Duets' met McPherson. Beide verschenen bij het Timeless-label. Ook goed voor een jubileum?

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde dinsdag van de maand om 23.00 uur op de ConcertZender en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl> (klik hier)).

Maandelijks wordt onze website bijna 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

GESPREKKEN BIJ MUZIEK

De Amerikaanse muziekcriticus van de New York Times, Ben Ratliff, is hard op weg een bekende naam te worden in de jazzwereld. In 2002 behandelde hij in zijn eerste boek honderd opnamen die de hele jazzgeschiedenis bestreken. Hij viel toen al op door een prettige, ontspannen manier van schrijven. Vijf jaar later benaderde hij op soortgelijke wijze het werk van John Coltrane (zie bespreking op 10 maart 2008, JazzFlits 94). En nu is er alweer een derde boek, 'The Jazz Ear'. De ondertitel is veelzeggend: conversations over music - gesprekken bij muziek. Tussen 2004 en 2007 bezocht hij voor zijn krant vijftien musici, meestal thuis, voor het maken van een aantal jazzportretten. Dat hield met betrekking tot Bebo Valdés in dat hij er voor naar Stockholm moest, of naar Barcelona, het tijdelijk onderkomen van Guillermo Klein.

In plaats van de musici te interviewen besloot hij tot een andere opzet: hij liet ze luisteren naar door henzelf gekozen muziek. Dat kon van alles zijn, op één voorwaarde: hij of zij mocht er zelf gaan aandeel in hebben gehad. Een ander procédé dus dan bij een blinddoekproef, waarbij de ondervraagde anonieme muziek krijgt voorgeschoteld en het er mede om gaat spelers te herkennen en daar commentaar bij te geven. Met deze 'blindfold test', zoals Leonard Feather het spelletje noemde, startte Down Beat in 1946 een rubriek die tot op heden nog veel aftrek vindt. De sessions vinden tegenwoordig zelfs wel eens plaats in het bijzijn van publiek. Als de musicus iemand mist, kan iemand anders een gooi doen. Het blad heeft er zelfs patent op, want een ieder die eenzelfde rubriek start moet dat onder een andere naam doen. Jazz Times bijvoorbeeld noemt het 'Before and after', daarbij verwijzend naar het commentaar voor- en nadat de identiteit van de spelende musici is bekendgemaakt.

Een tussenvorm paste in ons land Bert Vuijsje toe: hij bracht de personen van tevoren op de hoogte van de spelers, maar hield de keuze wel aan zichzelf. Ratliff laat dus de musici muziek uitzoeken, al zie ik daar niet direct de voordelen van. Joshua Redman had twee lijsten gemaakt, een korte en een lange, zo'n dertig opnamen, en had alles keurig op zijn laptop gezet! Enkel komen met muziek aanzetten die geheel buiten het jazzveld ligt – nu kán

dat tot verhelderende inzichten leiden – anderen, zoals Hank Jones, zeggen haast nooit naar muziek te luisteren en laten de keuze, na enig plaatsbepalen, aan de auteur over.

Het resultaat is wisselend. Wayne Shorter beperkt zich tot de symfonieën van de Engelse componist Vaughn Williams en blijft er vrij vaag over; niet zo handig om daar het boek mee te beginnen. Ornette Coleman gaat nauwelijks in op de muziek, grijpt de gelegenheid aan om er zijn eigen filosofie aan te verbinden en dat is er in mijn ogen een van de kouwe grond. Een vraag van Ratliff wordt beantwoord met een wedervraag en het gesprek klappt dicht. Anderen laten een passage driemaal horen en beschrijven die met een microscopische precisie, zodat de lezer uitgenodigd wordt de plaat zelf uit de kast te halen om ten volle op te zuigen wat de persoon bedoelt.

Een bepaalde draad is in dit boek niet te bespeuren. Wel is opmerkelijk dat zeker driemaal gesproken wordt over de continuïteit in het spel. Sonny Rollins noemt het, in navolging van Lester Young, 'talking', zangeres Dianne Reeves heeft het over een 'story' – en dan bedoelt ze meer dan die van de tekst alleen – terwijl Pat Metheny herhaaldelijk het woord 'glue' (= lijm) gebruikt als 'the connection of ideas'. Later komt in dit verband het begrip 'swing' ter sprake; die zit in heel je handelen, ook in architectuur en literatuur, en in het repareren van een ijskast!

Een tweede thema, aangesneden door Maria Schneider en Bob Brookmeyer, is de verhouding tussen een bigband en de inbreng van de solist: de laatste komt voort uit, en is dienstbaar aan het arrangement en niet andersom. Prikkelend zijn, zoals in een eerdere bundel, de ferme uitspraken van Branford Marsalis. Bijvoorbeeld naar aanleiding van pogingen van diens pianist Joey Calderazzo om beboplijnen te spelen: "When you focus in on the notes – yes, they're bebop notes. But that's like saying the key to language is words. The key to language is not words; it's rhythm. It's all the little subtle things you can't teach: rhythm, tone, accents." Ook Andrew Hill (1931-2007) drukt zich in die trant uit: 'melody as rhythm'. Marsalis, Roy Haynes, Bob Brookmeyer, Hank Jones en Paul Motian zijn trouwens de vijf die in hun keuze recht doen aan de traditie waar zij vandaan komen: Baby Dodds, Louis Armstrong, Fats Waller, Art Tatum, Count Basie ...

Ratliff introduceert alle musici in een korte schets, doet verslag van het verloop met terzijdes als: "We continued in this fragile, melancholic direction", en sluit elk hoofdstuk af met de gegevens van de platen die ter sprake zijn gekomen. Voor wie dan nog nieuwsgierig is geworden naar de muziek die zij zelf maakten is er een lijstje van aanbevolen opnamen.

Ben Ratliff. The Jazz ear : conversations over music. – New York : Henry Holt and Company, 2008. – 235 p. : ill. – ISBN 978-0-8050-8146-6 hardc. Prijs 24 euro

P.S. Bij Harry Abrams in New York is vorig jaar een Engeltalige versie verschenen van het boek waarin Pannonica de Koenigswarter musici vroeg drie wensen te doen. De Franse uitgave werd hier besproken op 25 februari 2007. Het is te hopen dat de Franse uitspraken niet 'terugvertaald' zijn, maar de oorspronkelijke zijn aangehouden. Gary Giddins voegde er een korte inleiding aan toe. Titel: Three wishes : an intimate look at jazz greats, ISBN 978-0-8109-7235-3. Prijs 20 dollar.

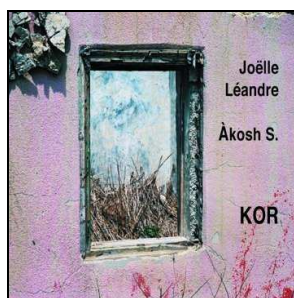
CD-RECENSIES

SUSANNE ALT QUARTET
On Track
Venus Tunes

Er zijn naar verhouding veel vrouwelijke altsaxofonisten. Zo uit het hoofd: Candy Dulfer, Carolyn Breuer, Tineke Postma en natuurlijk Susanne Alt, de ster van deze cd 'On Track'. Alt heeft al twee cd's op haar naam staan. De muziek op deze derde cd beweegt zich tussen bop, funk en ska. De saxofoniste nodigde twee gasten in de studio uit: trombonist Fred Wesley en gitarist Bruno Speight. Wesley was in de jaren zeventig muzikaal leider van de band van James Brown. Ook speelde hij, evenals Speight, met Maceo Parker en in de SOS Band. De nummers waarop de gasten meespelen, waaronder het titelnummer, zijn behoorlijk funky. Helemaal als Thijs Cuppen op de Hammond B-3 uitpakt, zoals in 'Things to Do'. In de stukken met haar vaste kwartet, laat Susanne Alt horen ook een wat langere adem te hebben, waardoor de muziek vloeiender wordt. In 'June Tune' duikt een skaritmie op. Dat is nooit weg. Aan het eind van de cd komt een aantal eerdere stukken nog eens in een korte uitvoering langs. Op sommige van die korte versies zijn de gastspelers ook van de partij, bijvoorbeeld in 'On Track', dat ze in plaats van funky nu als een skanummer spelen. Met haar derde cd bewijst Susanne Alt een breed georiënteerde altsaxofoniste te zijn, met wie je meerdere muzikale kanten op kunt. (Hessel Fluitman)

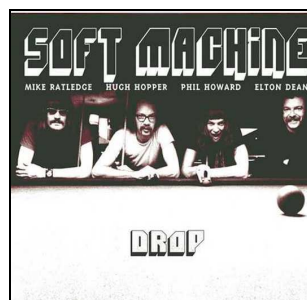
 Bekijk Susanne Alt op YouTube:
<http://www.youtube.com/watch?v=TgRa5atzvHk>

JOËLLE LÉANDRE/AKOSH S
Kor
Leo Records

De Franse bassiste Joëlle Léandre houdt van duo's. Haar discografie is ervan vergeven. Met 'Kor' voegt zich rietblazer Akosh S in het rijtje. De geboren Hongaar (zijn volledige naam is Szelevényi) houdt ook erg van het formaat, en is dus een perfecte partner voor deze virtuoze bassiste. Net als Léandre houdt Akosh van passie en dramatiek, en

dat leidt soms tot bloedstollende momenten. Maar net zo goed zijn er momenten van verstillings en contemplatie. In het arsenaal van instrumenten dat Akosh S beheerst, valt vooral de sopraansaxofoon op. Hij laat hem af en toe klinken als een tarogato, een houten rietinstrument uit zijn vaderland. Ook aan zijn (bas)klarinet spel is te horen dat zijn wieg niet zo heel ver van de Balkan stond. De melancholieke melodie van Part 6 (voor titels moet je niet bij dit duo zijn) is fraai, en ook de ritmiek van de basklarinetlijnen in Part I verraden Szelevényi's afkomst. (Herman te Loo)

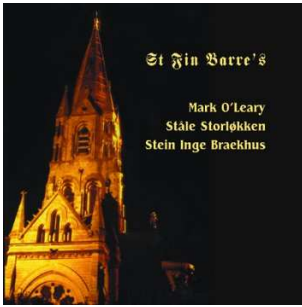

SOFT MACHINE
Drop
MoonJune Records

De lp 'Fifth' geldt als een overgangsplaat van de Engelse band Soft Machine, met name waar het de drummers betreft. De drummer van het eerste uur, Robert Wyatt, was vertrokken, en naar een opvolger werd naarstig gezocht. Heel even was dat de Australiër Phil Howard, en ten slotte werd de definitieve slagwerker van de Softs John Marshall (tot het eind aan toe, en nu ook in de band Soft Machine Legacy). De twee plaatkanten van 'Fifth' werden in twee sessies met respectievelijk Howard en Marshall afgewerkt, en die ene kant is te weinig om echt een indruk van de Australiër te krijgen. In die leemte voorziet nu deze live-opname, gemaakt tijdens een Duitse tournee in de herfst van 1971 (helaas zijn de gegevens niet preciezer dan dat). De versie van Soft Machine die we hier horen, met saxofonist Elton Dean, toetsenist Mike Ratledge en basgitarist Hugh Hopper, klinkt anders dan enige andere bezetting die ik van de groep ken. In alle incarnaties van Soft Machine waren er wel concerten met een flinke dosis energie en heftigheid, maar dit kwartet spant de kroon. Phil Howard is een behoorlijke wildeman, die de groep injecteert met een freejazz-sensibiliteit, waarin hij vooral Dean meekrijgt (de man die hem ook bij de groep haalde, overigens). De opener, Deans 'Neo Caliban Grides' doet meer aan freejazz denken dan enig ander Soft Machine-stuk ooit. Maar ook de rest van het concert wordt gedomineerd door het drumwerk van Howard. Omdat hij niet de precisie van Wyatt of Marshall heeft, komen de complexere stukken heel anders tot klinken dan op eerdere opnamen. Zelfs bijna uitgewoonde repertoirestukken als 'Slightly All the Time' en 'Out-Bloody-Rageous' wordt nieuw leven ingeblazen. Iedereen speelt op z'n tenen, alert, en vol gevoel voor avontuur. Om kort te gaan: een absoluut onmisbare opname voor alle Soft Machine-liefhebbers, en voor alle freejazz-liefhebbers die dachten dat de Softs een rockband waren.... (Herman te Loo)

 Bekijk Soft Machine op YouTube:
<http://www.youtube.com/watch?v=ZrcOEoFttWU>

CD-RECENSIES VERVOLG

MARK O'LEARY St. Fin Barre's Leo Records

Voor de opnamen van de pas uitgebrachte cd 'St. Fin Barre's' toog de Ierse (maar tegenwoordig in de VS woonachtige) gitarist Mark O'Leary naar zijn geboorteplaats Cork. In de kathedraal, St. Fin Barre's, mocht hij gebruik maken van het prachtige orgel. Als organist koos hij voor de Noor Ståle Storløkken, bekend van zijn werk met de groep Supersilent en gitarist Terje Rypdal. De derde man is ook een Noor, slagwerker Stein Inge Braekhus. Bij vele mindere goden zou het gebruik van zo'n monumentaal instrument als een kerkorgel al gauw tot overkill leiden, maar gelukkig niet bij Storløkken. Hij maakt wel mooi gebruik van de klankmogelijkheden, maar houdt zijn spel toch klein. Daarmee houdt hij ook de teugels aan O'Leary, want die kan zich in andere contexten nog wel eens verliezen in ongebreidelde notenslierten. Hier blijft het allemaal lyrisch, melodieus, en een tikje sacraal. We zijn immers in een Godshuis, nietwaar. De kenmerkende zweverige lijnen van O'Leary (denk Frisell) passen prachtig bij de orgelklanken, en het kleurende slagwerk van Braekhus vult het geheel passend aan. Op die manier is deze ingehouden cd een van de sterkste die Leo Records tot nu toe van O'Leary uitbracht. (Herman te Loo)

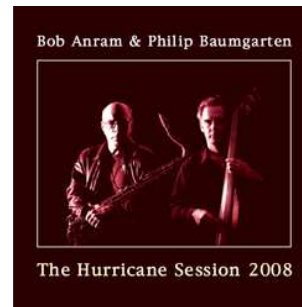

TRÆBEN Nordic Project OAP Records

Eén van de meest opmerkelijke facetten van het 'Nordic Project' is de helderheid in de muziek. De natuurlijke klank en de transparantie in het samenspel zijn kenmerkend voor deze bijzondere plaat en voor de wijze waarop de groep Træben het repertoire als het ware 'bespeelt'. Muziek die aanspreekt omdat het ongekunsteld is, oprecht en in zekere zin getypeerd wordt door eenvoud. Melodieën die als het ware vanzelf ontstaan en hun legitimiteit vinden door hun doorzichtigheid. Geen muzikale fratsen, complexe soli of pseudo ingenieuze constructies, maar zorgvuldig en

ingetogen vertolkingen. Søren Ballegaard op saxofoons, Jens Larsen op elektrische gitaar, Olaf Meijer op contrabas en Thorsten Grau op drums zijn er uitstekend in geslaagd een zeer fraai debuutalbum af te leveren. Een muzikaal pallet van ijle, delicate en melancholieke vormen en kleuren dient zich aan. Niet droefgeestig maar doortastend door de puurheid en de speelsheid. Want het is fantasierijk en soms bijna dertel, dromerige composities gevoed met luim. Zo iets als de imponerende weidsheid van het land waarin ondanks die indrukwekkende ruimte ook de kleine bloemen zichtbaar blijven. Træben heeft dus bepaald ook oog voor detail. En die subtiele detaillering maakt 'Nordic Project' tot een zeer verdienstelijk debuut. (Frank Huser)

YouTube **Bekijk Nordic Project op You Tube:**
<http://www.youtube.com/watch?v=mwtzkayEbl4>

BOB ANRAM & PHILIP BAUMGARTEN The Hurricane Session 2008 Tracks to Wax (www.baumgarten.nl)

Bob Anram op tenorsax en Philip Baumgarten op contrabas. Twee musici die elkaar ontmoeten, hun instrumenten uitpakken, stemmen en gaan spelen. Spelen zonder te weten waar het op uitdraait, zonder vooraf besproken plan of uitgeschreven arrangementen, met alleen elkaar, hun instrumenten en een New Yorkse studio. Opnametechnicus Steve Pagano schrijft (vertaling FH): "Het interessante aan de sessie waar je naar luistert is dat zij was opgenomen binnen vijf minuten nadat Bob en Philip elkaar voor de eerste keer zagen. De muziek was niet gerepeteerd, spontaan en voor mij symbolisch voor de essentie van grootse jazz." Maar deze bijzondere ontmoeting en de manier waarop de opname tot stand is gekomen, zijn nog geen garantie dat het resultaat ook de moeite waard is. Daar heb je dus ook getalenteerde musici voor nodig en de bereidheid om, zoals Anram het treffend uitdrukt, 'te ademen als een tandem'. En dan krijg je dus inderdaad een weergalozes opname die je van begin tot eind aan de luidsprekers gekluisterd houdt. In de traditie van bebop en cool jazz horen we zes duetten en twee solostukken ('Maja' van Baumgarten en 'Don't look up' van Anram), gespeeld met gedrevenheid, strak, melodisch en met passie. Het bijzondere van de opname is ook dat je het gevoel krijgt dat ze bij je in de huiskamer spelen, dat ze letterlijk (hoorbaar) ademen als een tandem. 'The Hurricane Session 2008' is een klassiek, tijdloos en bijzonder inspirerend voorbeeld van Jazz met een hoofdletter. Of de kunst van improvisatie, die het mysterie van muziek zowel verklaart als koestert. (Frank Huser).

Beluister dit duo nu; klik hier:
<http://www.baumgarten.nl/tippininlove.mp3>
<http://www.baumgarten.nl/divingbelle.mp3>

CD-RECENSIES VERVOLG

JACQUES DEMIERRE
One Is Land
Creative Sources Recordings
<http://www.creativesourcesrec.com>

Even een waarschuwing vooraf. Leg of zet alles aan de kant voor u deze cd 'One is Land' gaat beluisteren. Het is namelijk volstrekt onmogelijk om tegelijk nog iets anders te doen. In het eerste stuk, 'Sea Smell', houdt de Zwitserse pianist Jacques Demierre het rechterpedaal 23 minuten lang ingetrapt, terwijl hij het klavier met een vrij percussieve manier van spelen aanpakt. Wat ontstaat, is een zee aan klanken, die je langzaam maar zeker opzuigt. Na enkele minuten is de muziek onontkoombaar geworden. Ogen dicht, over je heen laten komen, en dan krijgt het stuk haast iets transcendentiaals. De tegenhanger, het bijna net zo lange 'Land Smell', is volkomen anders. Verstillend, kleine geluiden, pointillisme, veel gebruik van het binnenwerk van de vleugel, soms met de nodige prepareringen (objecten op de snaren). Het lijkt eerder of we hier een slagwerker dan een pianist aan het werk horen. Demierre werkt aan een bijzonder oeuvre, dat wel enige overgave vergt, maar waar de geconcentreerde luisteraar veel voor terugkrijgt. (Herman te Loo)

MARC RIBOT
Spiritual Unity
Pi Recordings

'Spiritual Unity'. Dat is een bekende titel, zult u denken. Dat klopt. Gitarist Marc Ribot speelt op deze cd met een kwartet muziek van saxofonist Albert Ayler. Naspelen van de oorspronkelijke plaat met die titel was niet bepaald zijn bedoeling - zo dat al mogelijk zou zijn. Sterker nog: er staat maar één stuk op van Aylers meesterwerk: 'Spirits'. Een bijzonder bandlid is bassist Henry Grimes, die op een aantal belangrijke platen van Ayler zelf meespeelde. Hij mag met een prachtige gestreken intro de toon zetten in 'Invocation', een collectieve improvisatie in de geest van Ayler (en het enige stuk dat dus niet van de freejazz-pionier is). Na het gedragen begin gaat het lekker loos, en is Grimes na zijn comeback in 2002 in topvorm, naast drummer Chad Taylor. De gitaar van Ribot zelf is hier vooral melodie-instrument, samen met trompettist Roy Campbell, die stilistisch een nazaat is van Donald Ayler en Don Cherry, de koperblazers die de saxofonist regelmatig naast zich had. Ribot is met z'n gruisige geluid een mooie Ayler-interpret, die heldere lijnen uitlegt naar de avant-rock. Zowel voor liefhebbers van dat genre als voor Ayler-adepten een stevige aanrader. (Herman te Loo)

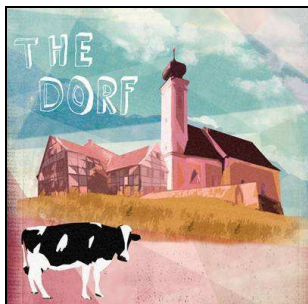
DIRK BALTHAUS
Consolation
Hi5 Records

Pianist Dirk Balthaus laat horen wat het verschil is tussen muziek maken en muziek laten ontstaan. Zijn zorgvuldige, intuïtieve en lyrische spel zijn karakteristiek voor zijn muzikale opvattingen waarin muziek de verbeelding voedt en een universum creëert waaraan de luisteraar deel heeft. Het is alsof hij ons wijst op de verborgen verleidingen, nog onontdekte bekringen van een wereld die schoorvoetend haar verlokkingen prijsgeeft. Met bedachtzame toetsaanslagen of met gepassioneerd spel, in stemmige akkoorden of bezield toonwisselingen, behoedzaam en geïnspireerd ontwerpt hij uitzonderlijk mooie kleurschakeringen. Daarin vergezeld door Sven Schuster op contrabas en Sebastiaan Kaptein op drums, die evenzeer creëren en laten ontstaan. Schusters toon is warm en vloeiend en zijn solo's vormen fraaie dialogen. En het is altijd weer een groot genoegen om deze bassist te horen strijken. Kaptein is een drummer die fijnzinnigheid aan effectiviteit paart en daarmee op speelse wijze de composities een duidelijke koers geeft. Juist met deze muzikale partners is Balthaus in staat de ruimte te kiezen waarin hij de thema's kan onspelen en verdiepen. 'Consolation' is een album dat een kant van deze veelzijdige pianist laat zien die we bijvoorbeeld ook hoorden in 'Gershwin' (2006) en 'On Children's ground' (2002). Zijn vermogen om te vertellen en te verbeelden is onveranderlijk indrukwekkend. (Frank Huser)

Bekijk Dirk Balthaus op You Tube:
http://www.youtube.com/watch?v=Ve_eQ_BhiGw
CHRIS SPEED, CHRIS CHEEK, STEPHANE
FURIC LEBOVICI
Jugendstil
ESP

Met 'Jugendstil' slaat bassist Stephane Furic Leibovici (1965) een nieuwe weg in. 'Jugendstil' is de Duitse vorm van de stijl die in het Frans 'Art Nouveau' (nieuwe kunst, red.) wordt genoemd en het begin van de twintigste eeuw markeerde. Leibovici wordt terzijde gestaan door Chris Speed op klarinet en Chris Cheek op tenor- en sopraan-saxofoon. Een tijdje maakte Leibovici geen platen, vandaar de titel - nieuwe kunst. Het trio speelde al vaker met elkaar en de manier waarop ze dat doen bewijst dat. De bassist is ook de componist van alle stukken. Allereerst van de vijf 'Carter Variations'; korte miniatuurtjes waarbij klank de hoofdrol speelt. De blazers circuleren om elkaar met hoge unisono geblazen noten. Ritme is op 'Jugendstil' niet belangrijk. Het gaat helemaal om muzikale kleur. Niet om een vet opgezet schilderij, maar om fijne pasteltinten die in elkaar overvloeien. Cheek en Speed zijn helemaal aan elkaar gewaagd. Hun samenspel verraadt dat er blad-muziek voor hen staat, maar er is ook gelegenheid voor improvisatie. Leibovici's bas blijft schijnbaar op de achtergrond. Maar wie goed luistert, weet wel beter. Het resultaat is weloverwogen en ademt een kunstig evenwicht. In Jugendstil werd vaak gebruik gemaakt van vormen van bloemen en planten. De muziek op deze cd doet dat ook: de sierlijke organische vormen maken het de moeite waard herhaaldelijk beluisterd te worden. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

THE DORF **The Dorf** **Leo Records**

In Dortmund komt elke maand een grote pool van muzikanten bijeen in de jazzclub Domicil. In juni 2007 dook een bezetting van 22 van hen de studio in, en het resultaat is nu te horen op deze eerste cd van The Dorf. Veel saxofoons, keyboards, gitaren en twee drummers. Leider, componist en dirigent van het orkest is saxofonist Jan Klare, bekend van Das Böse Ding, en allerlei projecten met gitarist Jacques Palinckx. Vanaf het eerste nummer, 'Ouverture' dendert de band uit de speakers, en doet dan denken aan de legendarische Groningse band Kleg uit de jaren tachtig. Het klankideaal is veel meer rock dan jazz, en The Dorf moet het ook zeker niet van subtiliteit hebben. Ritmisch sterk, rauw en vol energie, dat zijn de steekwoorden. Wie de cd in de computer doet, kan ook nog genieten van een video-opname van een kwartier. Ondanks het soms wat onbeholpen camerawerk krijg je dan wel een goed idee hoe de band op het podium functioneert. Toch maar eens gaan kijken, daar in het Roergebied. (Herman te Loo)

ERNST REIJSEGER **Tell me Everything** **Winter & Winter**

Met 'Tell me Everything' heeft cellist Ernst Reijseger na elf jaar eindelijk een tweede solo-cd toegevoegd aan zijn uitgebreide oeuvre. Voor de opname trok hij naar Volpaia, een dorpje in Toscane, gelegen op de beboste hellingen van de Apennijnen. We horen een strijkende, plukkende, trommelende en windmakende cellist, hier en daar begeleid door het voorjaarsgefluit van de vogels in de omgeving. Reijseger neemt de luisteraar mee op avontuur en kiest verschillende invalshoeken voor zijn verhalen. Elk stuk staat op zichzelf, zowel qua sfeer als aanpak en is steeds een afgerond geheel. Het openingsnummer 'Bidderosa' heeft een strengheid in zich, die het hele stuk wordt vastgehouden. In 'Dancing for D' vormt Reijseger

in zijn eentje al plukkend een heel orkest. Ook hier weer een strakke vorm. Terwijl hij unisono met de melodie van de cello meezingt en fluit, begeleidt hij zichzelf ook. Het nummer wordt afgesloten met flageoletten. In 'Song for Nenna' laat hij eerst akkoorden uitzingen, speelt dan gebroken akkoorden en groeit zo naar een kleine melodie toe: teder en bedachtzaam. 'Comodo Varan' zet aan tot gejaagd meetikken, terwijl de muziek helemaal niet gejaagd is. Het meestampen maakt het stuk wel nog spannender. Het titelstuk 'Tell me everything' is een en al arpeggio's. Of Reijseger in krap elf minuten inderdaad alles vertelt, blijft de vraag, maar in ieder geval een heleboel. Van mij mag hij nog veel meer vertellen. (Hessel Fluitman)

ANKA KOZIEL QUARTET **Tales of the forest** **OAP Records**

Onconventioneel en herkenbaar. Zoals een schilderij onmiskenbaar een schilderij is en ondanks deze zekerheid verwondering kan oproepen. Vocale jazz die vertrouwd klinkt maar met een elan dat veel indruk maakt. 'Tales of the forest' van de in Nederland wonende Poolse Anka Koziel is een bijzonder geïnspireerd en inspirerend album. Een plaat die vermaakt, ontroert en intrigeert. Deze woudverhalen vormen een muzikale schets van het Poolse landschap waar Anka Koziel zich thuis voelt. Ongerept, oorspronkelijk, innemend, smaakvol en bezielend. Muziek die klinkt als het lopen met blote voeten door het frisse, natte gras. Deels in Pools, deels in Engels gezongen en met bewerkingen van Poolse traditionele muziek en arrangementen van muziek van Chopin. Met Michal Vanoucek op piano, Brice Soniano op contrabas en drummer Oriol Roca vormt Anka Koziel een kwartet dat goed op elkaar ingespeeld de luisteraar op overtuigende wijze deelgenoot maakt van deze bijzondere verhalen. Het zijn de fraseringen en de improviserende elementen waar het bij vocale jazz om draait. Het spelen met de melodie en het werken met timbre en ritme, vormen het lied en geven het karakter. En dat is wat Anka Koziel op bewonderenswaardige manier doet. Het verweven van stem en melodie waardoor zij en haar band uitstijgen boven het begeleiden van vocalen. Fraai gedaan! (Frank Huser)

CONCERTVERSLAGEN

ERIC VLOEIMANS EN BOJAN Z

Bezetting: Eric Vloeimans (tp) en Bojan Z (p).
Datum en plaats: 30 januari, De Doelen, Rotterdam.

Eric Vloeimans speelt net zo gemakkelijk in een duo met piano als in een andere bezetting. Hij speelde al eerder duo's met de pianisten Harmen Fraanje, Ramon Valle en Jeroen van Vliet. Het uitverkochte concert met Bojan Z in De Doelen was het tweede in een serie van vijf concerten. Bojan Z heet eigenlijk Bojan Zulfikarpasic (Belgrado 1968). Hij woont momenteel in Parijs en won in 2005 de European Jazz Price.

Vloeimans en Bojan Z speelden vooral hun eigen muziek en deden dat met het gemak alsof ze wekelijks samen jammen. Bojan Z was in zijn eigen stukken wat expressiever, maar legde zijn ziel ook bloot in de composities van Vloeimans. Zo plaatste hij in 'Gatecrash' niet alleen Slavische accenten maar ook een heuse blues. 'Images of Washington' werd door Bojan Z op geniale wijze geïnterpreteerd. Hij zweefde rondom het thema zonder het los te laten. 'The Joker' van Bojan Z was gebaseerd op de ingewikkelde ritmes van Algerijnse muziek; Vloeimans volgde die stijl moeiteloos. Hoogtepunt van het concert was het wonderschone 'Isis' dat ook op Vloeimans' cd Umai staat. De trompettist gebruikte de ventielen van zijn instrument zodanig dat het leek of hij een demper gebruikte. Dit stuk oogstte een bijzonder lang en enthousiast applaus. In de muziek zat veel humor. Het duo genoot er zichtbaar van als ze elkaar uitdaagden of op schijnbaar toevallige wijze weer bij het thema terecht kwamen. De muziek was wendbaar, veelzijdig en bovenal avontuurlijk. Vloeimans geniet al grote bekendheid, maar ik ga me meer verdiepen in de platen van Bojan Z. (Peter J. Kortjen)

ADDERLEY TRIBUTE/KIM HOORWEG

Bezetting: Kim Hoorweg (voc), Erwin Hoorweg (p), Jan van Duikeren (tp, kornet, bugel), Marius Beets (b) en Lean Robbemond (dr).
Datum en plaats: 30 januari 2009, Tripodia, Katwijk.

Je moet maar lef hebben als pas aangetreden directeur: jazz binnenhalen in Katwijk aan Zee. Dit dorp, dat in zijn onlangs aanzienlijk uitgebreide grenzen onderdak biedt aan talloze koren en een traditie heeft op hardrock gebied, ontbeert echter een totaal gevoel voor jazz. Toch durfde Cees Wassenaar van het muziekcentrum Tripodia het aan om voor dit seizoen maar liefst twee Jazz Impuls dubbelconcerten te programmeren. Met de formule van deze reeks concerten (vóór de pauze instrumentale, toegankelijke jazz en na de pauze idem, maar met een toevoeging van een jong talent), hoopt de organiserende stichting het gevoel voor de jazz bij de gemiddelde burger te vergroten. Tijdens het eerste Jazz Impuls-concert op vrijdag 30 januari gaf een kwintet (bestaande uit een groot deel van de Houdini's) een hommage aan de broers Nat en Julian 'Canonball' Adderley, de kornettist en altsaxofonist, die in de jaren vijftig met bebop en hardbop, gelardeerd met souljazz, de zalen volkregen. Helaas was dat deze avond niet het geval. Ondanks ruime aandacht in de lokale pers, waren slechts vijftig mensen getuige van een prima optreden van het kwintet. Het spel van de saxofonist Rolf Delfos was

zonder meer een verademing met als hoogtepunt een prachtige ballad. Zijn samenspel met de spatzuivere trompet van Jan van Duikeren die ook zeer verdienstelijk de kornet en de bugel hanteerde, zorgde vanaf de eerste twee nummers ('Work Song' van Adderley en 'The way you look tonight' van Kern) voor een swingende opening. Ondersteund door de strakke contrabas van Marius Beets en het gedegen spel van de pianist Erwin Hoorweg, werden Delfos en van Duikeren opgezweept door de (soms ongeduldige) jonge drummer Lean Robbemond. Jammer dat de set zo kort was. Het werk van de gebroeders Adderley omvat veel meer dan de drie kwartier waarin dit kwintet de muziek van hun idolen met succes kon laten horen.

Zangeres Kim Hoorweg in Tripodia. (Foto: Aty de Vries)

Na de pauze was het de beurt aan zangeres Kim Hoorweg (inderdaad, de dochter van), aangekondigd als 'Kim, the youngest jazz singer'. Jong is ze zeker, amper 16 jaar oud en al ruim twee jaar 'in het vak'. Het beroemde jazzlabel Verve gaf haar een contract in 2007 en vorig jaar stond ze op het Northsea Jazz Festival. Afgelopen vrijdag begon ze direct met een duet ('Let's call the whole thing off') met de bas van Beets (niet de makkelijkste start) en vervolgde met standards als 'Summertime' en de Monk-klassieker 'Round Midnight'. Het was duidelijk dat men luisterde naar een nog jonge stem, maar wat een potentie. De ontroerende (Nederlandse) vertolking van het Brel-nummer 'La Chanson Des Vieux Amants (Ik hou van jou)' en het Police-nummer 'Message in A Bottle', (met een prachtige sopraansax van Delfos), weerspiegelden de kunde van Kim, met als uitschieter haar 'Kim is back', ook de titel van haar eerste cd. Zij voelt zich kennelijk het lekkerste als zij ontspannen tegen de sax en trompet kan 'scatten'. En als je op deze leeftijd al eigen composities kan laten horen, zijn de verwachtingen voor de toekomst hoog gespannen. Het is (natuurlijk) nog niet de stem die haar idool Ella Fitzgerald had, maar het is hopelijk alleen maar een kwestie van tijd voordat de aankondiging 'The youngest jazz singer' verandert in 'One of the best jazz singers'. Het tweede Jazz Impuls concert (nummer 11: Peter Beets Trio en Niels Tausk kwintet) in Tripodia is op 4 april. Als het succes zich een beetje rondpraat (daar zal het enthousiaste publiek hopelijk voor zorgen), zit de zaal wél vol en kan Cees Wassenaar constateren dat zijn gok terecht is geweest. (Hans Pleij)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Zangeres Marike Schepers. (Foto: Karen Baard-de Bloois)

SWINGIN' SUNDAY AFTERNOON 2009

Bezetting: Want2Swing Bigband XL met Margot Kriek, Martijje Lubbers en Marike Schepers (voc).

Datum en plaats: 8 februari, ICO/De Schalm, Assen.

'Een fantastische aftrap' vond Frank Samson, directeur van ICO/De Schalm en bigbandliefhebber na afloop. Zijn zaal in Assen was 8 februari met ruim tweehonderd bezoekers gevuld voor het eerste concert uit de nieuwe reeks 'Swingin' Sunday Afternoon'. Een reeks die hij samen met de Want2Swing Bigband op poten zette en die volgend seizoen een vervolg krijgt. Elk concert in deze serie biedt een optreden van een bigband. De spits werd afgebeten door de organiserende Want2Swing Bigband onder leiding van Marco Kerver. Twintig nummers speelden ze: tien in hun normale dertien man sterke omvang (drie trompetten/bugel, twee trombones, vier saxen, piano, bas, drums en gitaar) en tien in een achttien man grote XL-formatie met twee trompetten, twee trombones en een saxofoon extra. De bigband beschikt over drie goede zangeressen (Margot Kriek, Martijje Lubbers en Marike Schepers), die om beurten de lead- en backingvocals voor hun rekening nemen.

Bernard Bouwes op trompet. (Foto: Karen Baard-de Bloois)

Want2Swing Bigband is een innemend orkest dat bestaat uit goed opgeleide musici voor wie de muziek echter geen dagtaak is. Ze hadden behoorlijk wat oefeningen achter de

rug, vertelde de dirigent, want het orkest had een kerst-tournee gemaakt met aan het slot een opname voor RTV Drenthe. Het concert begon met vier lekker swingende stukken. Daarna wisselde de bassist zijn contrabas voor de basgitaar en kregen funky- en rockritmes de overhand. Dat was ook beloofd: 'cool funky jazz' stond er op het affiche. Hoe 'cool', bleek vlak voor de extra blazers zich bij de band voegden en de dirigent zich aan een korte 'rap' waagde in 'Blow My Mind', het titelnummer van de debuut-cd van de vijfjarige bigband.

Toen, na zeven nummers, was het zover. Dirigent Kerver sprak van een lang gekoesterde wens en daar stond de XL-versie op het toneel. Met een Braziliaans getint nummer van Tania Maria gaven ze meteen hun visitekaartje af. Tot genoeg van de zaal. Die reageerde verheugd op al het kopergeweld. Dat werd ook ingezet tijdens twee stukken van de groep Tower of Power, waarvoor de dirigent van Want2Swing een zwak heeft. Na het tweede, 'You're Still a Young Man', waarin zangeres Marike Schepers een fraai staaltje 'soul' ten beste gaf, werd door een orkestlid een bloemenhulde gebracht aan een trouwe fan van het orkest, die in het publiek zijn zeventigste verjaardag vierde.

De saxofoonsectie. (Foto: Karen Baard-de Bloois)

Dat was al weer na de pauze, waarin de drie zangeressen hun zwart met goudkleurig kostuum door een zwart met roodkleurig ensemble hadden vervangen. Ook opvallend was het dochttertje van trompettist Bernard Bouwes. Zij wilde na de koffie niet van zijn zijde wijken en stond het gehele tweede deel van het concert naast hem in het orkest. Over koffie gesproken. In de tweede set klonk een versie van 'The Coffee Song' in een arrangement dat Marco Kerver van een plaat van Frank Sinatra met het orkest van Count Basie had overgenomen. Ook Abba's 'Voulez Vous' kwam voorbij. Na een eigen nummer van Kerver met een 'New Cool Collective-groove-je' – "je moet mee met je tijd" – was het voorbij. Zo leek het tenminste even, maar er kwam nog een toegift: 'Disco Inferno' van The Trammps. XL wel te verstaan! Dat klonk als een klok en de bezoekers gingen daardoor op deze zondagmiddag met een beetje 'Saturday Night Fever' huiswaarts.

Op 27 maart wordt de driedelige reeks vervolgd, bij uitzondering op vrijdag, en komt de bigband van de Koninklijke Landmacht samen met zanger Norbert Kögging naar Assen. De Want2Swing Bigband speelt weer op 17 mei, dan met tenorsaxofonist Allard Buwalda als gast. (Hans van Eeden)

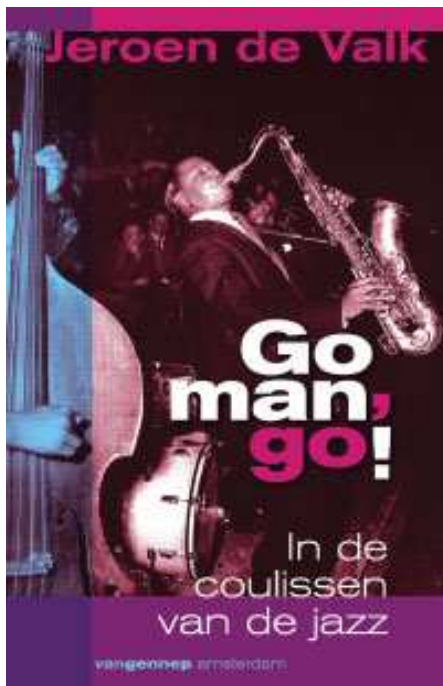
ACHTERGROND

GO MAN, GO!

Onder de naam 'Go Man, Go!' verschijnt binnenkort bij Uitgeverij Van Gennep mijn nieuwste boek. Het bevat twintig persoonlijk beschreven ontmoetingen met jazzlegendes en moet vanaf april in de winkels liggen. Op verzoek van JazzFlits ga ik in op de ontstaansgeschiedenis.

Door Jeroen de Valk

Jazz en journalistiek hebben het een en ander gemeen. Journalistiek mag dan niet tot de hogere kunsten behoren, het vereist ook creativiteit, improvisatievermogen en communicatieve vaardigheden. En: zowel een jazzsolo als een journalistieke tekst ontstaat in korte tijd, om snel weer te verdwijnen. Eric Dolphy zei ooit: "When you hear music, after it's over, it's gone in the air. You can never catch it again." Het lot van een krantenartikel is al even vluchtig. Al verdwijnt het niet hoog in de lucht maar diep in de kat-tenbak, de volgende dag. Sommige artikelen gun je een langer leven. Zoals een muzikant soms een concert op cd zet, zo nam ik mij voor een serie interviews te bundelen.

Het plan dateert van jaren terug, de uitvoering liet op zich wachten wegens een overvolle agenda. Uiteindelijk selecteerde ik twintig gesprekken die gemeen hebben dat ze mij altijd zijn bijgebleven. Ontmoetingen met doodzieke en springlevende, geëmotioneerde en broodnuchtere, sympathieke en in enkele gevallen minder aangename gesprekspartners. De gesprekken dateren van de jaren 1979-2000. Ik schreef toen in hoofdzaak over jazz en maakte uitgebreide reportages voor Jazz Nu (een voorganger van het huidige Jazzism en Jazz) en Het Parool. Artikelen van 2 á 3.000 woorden waren in die tijd heel gewoon.

Ontmoetingen met doodzieke en springlevende, sympathieke en in enkele gevallen minder aangename gesprekspartners.

In diezelfde jaren beleefde de akoestische jazz in commercieel opzicht een bescheiden comeback, onder meer dankzij de opkomst van Wynton Marsalis. Platenlabels namen de promotie krachtig ter hand en boden mij de kans hun vedettes te woord te staan tot in New York, Parijs en Los Angeles. Vaak bleef ik na zo'n lange reis op eigen kosten nog een paar dagen langer, teneinde enkele persoonlijke helden op te sporen.

In 'Go Man, Go!' komt een bonte stoet muzikanten aan het woord. Om toch enige ordening aan te brengen, zette ik de interviews op volgorde van hun geboortedatum. Wat tot gevolg heeft dat het schilderachtige onderhoud met Johnny Meijer de bundel opent. Een voor dit boek weinig representatief interview. Het mocht hier echter niet ontbreken.

Evenals het gekissebis met enkele telgen van de Marsalisdynastie; de vermoedelijk laatste uitgebreide interviews met de doodzieke pianisten Jimmy Rowles en Pim Jacobs; het wellicht ook al laatste gesprek met trompettist Woody Shaw, danig aan lager wal geraakt; de onvermoeibare branie van de krasse knarren Joe Zawinul, Illinois Jacquet, Ray Brown en Big Jay McNeely; de knagende twijfel aan het eigen kunnen van de tenorsaxofonisten Sonny Rollins, Michael Brecker en Rinus Groeneveld; de overlevingskracht van Rita Reys, net voor de tweede keer weduwe geworden, maar vast van plan weer op het podium te stappen; Dave Brubeck, klagend over een hetze van de pers; de dagelijkse gevechten van Ruud Brink en Charlie Haden om nuchter dan wel clean te blijven; een tocht door New York met Joris Teepe, net onder aan de ladder begonnen in 'The Big Apple'; en de grillige levensverhalen van Tommy Flanagan, Cees Slinger en Hein Van de Geyn.

De titel werd gelicht uit het gesprek met Illinois Jacquet. Lionel Hampton riep tegen de 19-jarige tenorsaxofonist 'Go man, go!' en geheel spontaan zou daarop Jacquets klassiek geworden solo in 'Flying Home' zijn ontstaan. De roem die hij hierdoor vergaarde, bracht hem in 1954 naar het Amsterdamse Concertgebouw. De foto die de omslag siert, werd bij dit concert genomen.

Jacquet kon zich de locatie ruim veertig jaar later nog voor de geest halen. "Als je op moest, deed iemand de deuren voor je open en dan liep je een hele lange trap af, van het plafond naar het podium. Al die tijd klaptten de mensen hun handen stuk. Beneden was alleen het podium verlicht, alsof er een bokswedstrijd zou plaatsvinden. It was a classy place, man! Het is jammer dat ze die tent hebben afgebroken."

Jeroen de Valk is jazzjournalist. 'Go man, go!' zal in april verschijnen bij uitgeverij Van Gennep, Amsterdam.

Klik hier voor meer informatie: <http://www.jeroendevalk.nl>.

JAZZFLITS

NIEUWSflitsen

Jazz Journal International van juni 2002.

Britse Jazz Journal International stopt

Het Britse jazzmagazine Jazz Journal International houdt op te bestaan. Bij het februari-nummer van het blad was een brief van uitgever Eddie Cook gevoegd, waarin hij de abonnees het overlijden van zijn vrouw als reden om te stoppen opgeeft. Eventuele gegadigden voor de overname van Jazz Journal kunnen zich melden bij zijn accountant, zo schrijft hij nog. 'The Worlds Greatest Jazz Magazine', zoals het blad zichzelf noemde, werd in 1948 opgericht en was gespecialiseerd in straightahead- en mainstreamjazz. De nadruk lag op Britse artiesten, maar er was ook aandacht voor internationale ontwikkelingen.

John Abercrombie treedt op tijdens Jazzahead!

Onder anderen gitarist John Abercrombie, zangeres Norma Winstone en de NDR Big Band met Gwilym Simcock zullen optreden tijdens de komende jazzbeurs Jazzahead! in Bremen. Ook zal een keur van Europees aanstormend talent, deze keer met name uit Groot-Brittannië, van zich laten horen. Jazzahead! wordt dit jaar voor de vierde keer gehouden en is in die korte tijd een toonaangevend evenement op de jazzkalender geworden. Niet in de laatste plaats door het vervallen van de jaarlijkse conferentie van de International Association for Jazz Education is het meer en meer een plaats waar jazzprofessionals uit de hele wereld elkaar jaarlijks ontmoeten. Jazzahead! vindt dit jaar van 23 tot en met 26 april plaats.

Biografie Ron Carter verschenen

'Ron Carter: Finding the Right Notes', zo heet de nieuwe biografie van bassist Ron Carter. Het boek is geschreven door jazzjournalist Dan Ouellette. Hij sprak voor het boek met Carter, zijn collega's (onder wie William Parker, Larry Grenadier, Scott Coley) en familie. "In June 2004, Ron approached me and started a conversation that concluded a couple of months later in me agreeing to write his biography, to chronicle his storied life. Interested? Ron asked. Most certainly, I replied. I'm honored", aldus de schrijver op de website van ArtistShare. Dit samenwerkingsverband van musici, dat vooral cd's uitbrengt, geeft het boek uit.

VARIA

PLAYLIST LÜDEKE STRAIGHTAHEAD(?)

De volgende nieuwe cd's zijn **dinsdag 17 februari** om 23.00 uur te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op de ConcertZender:

The Stryker/Slagle Band, The Scene (Zoho Music)
Marc Copland, Night Whispers (Pirouet Rec.)
Jeremy Pelt/JD Allen, November (MaxJazz)
Jim Hall & Bill Frisell, Hemispheres (artistShare)
The Blue Note Seven, A celebration (Blue Note)
The Phonebone Quintet (cd van de maand), Return of the Elephant (Aliud Rec.)
Paul van Kemenade, Two Horns and a bass (paulvankemenade.com)
Enrico Rava, New York Days (ECM)
Samo Salamon/Aljosa Jeric: feat. Marc Turner (samosalamon.com)
J.J. Johnson/Kai Winding All Stars, The 1958 European Tour (incl. Zoot Sims en Lee Konitz) (LRL Rec.)

Lüdeke Straightahead(?) wordt samengesteld en gepresenteerd door Jaap Lüdeke. Na de uitzending is het programma dag en nacht terug te beluisteren via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl> (**klik hier**).

NIEUWE JAZZBULLETIN UIT

In het nummer 70 van Jazzbulletin (70) worden twee tenorsaxofonisten uitgebreid belicht. Lex Lammen gaat in op de carrière van Ruud Brink (1937-1990). Uit het stuk blijkt dat een wel heel wrange oorlogservaring op jeugdige leeftijd de vermoedelijke oorzaak is geweest van Brinks overmatige drankgebruik. Nochtans beschikte hij over een uiterst soepele manier van spelen. Ik denk aan zijn voorbeelden Zoot Sims (allereerst) en Stan Getz. In Lex' artikel staat ook een staatje 'Brink op cd', waarin onder meer 'Where or When' uit 1983/1984 is opgenomen. Juist die opname op Blue Jack Jazz Records (BJJR 010) van het Ruud Brink/Irv Rochlin Quartet moet met de nodige nadruk worden aanbevolen. Zo'n aanbeveling geldt trouwens ook een abonnement op het Jazz Bulletin van het Nederlands Jazz Archief, waarin deze aflevering ook artikelen staan over de jonge tenorist Sjoerd Dijkhuizen, de Hoezenkunst van drummer Han Bennink, Rollins in het Fries, en een kroniek van Jan J. Mulder. Informatie: www.jazzarchief.nl. (JL)

JAZZ DE KLOK ROND OP KLARA JAZZ

Jazzliefhebbers kunnen sinds kort 24 uur per dag via internet naar Klara Jazz luisteren. Het programma van deze 'stream' wordt samengesteld door Rob Leurentop. Hij laat nieuwe cd's en heruitgaven van klassieke jazzplaten horen, en geeft concerttips. Leurentop maakt iedere week vijf programma's van een uur die in een lus worden uitgezonden. Aan het begin van elk uur is een nieuwsbulletin te horen. Klara Jazz is via de Windows Media Player te beluisteren. Klik hier: http://mp3.streampower.be/klara_jazz-high.mp3.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

De Werf

SUBSIDIE VOOR DE WERF TER DISCUSSIE

Volgens de commissie is De Werf, dat zowel een theater- als jazzprogrammering heeft, 'te weinig vernieuwend' en heeft de jazzprogrammering 'niet meer de speerpuntfunctie van weleer'. De medewerkers van De Werf hebben met 'ongeloof' van het besluit kennisgenomen. De Werf is een vooraanstaand Vlaams jazzpodium dat internationale jazzmusici programmeert en onderdak aan het tweejaarlijks festival Jazz Brugge en de Flemish Jazz Meeting. Ook brengt het op het cd-label W.E.R.F. eigentijdse jazz van Vlaamse origine uit. "Dit wordt in een ruk zomaar van de tafel geveegd. Dat kan toch niet", zo vragen de medewerkers zich af. De Werf kon tot medio februari reageren op het negatieve subsidieadvies.

RITMEGEVOEL AANGEBOREN

Tot nu toe werd aangenomen dat het horen van een regelmatige puls in muziek wordt aangeleerd, onder meer door het wiegen van de baby. Het nieuwe onderzoek laat zien dat de cognitieve vaardigheid 'beatinductie', het ritmegevoel, reeds actief is bij de geboorte. Deze bevinding ondersteunt de visie dat ritmegevoel een unieke menselijke vaardigheid is en waarschijnlijk een fundamentele rol heeft gespeeld in het ontstaan van muziek.

Omdat het niet mogelijk is om gedragsreacties te observeren bij pasgeborenen, maakten de onderzoekers gebruik van schedelelektrodes om elektrische hersensignalen te meten. De baby's droegen open koptelefoons waarop een eenvoudig, standaard rockritme werd afgespeeld, bestaande uit hi-hat, snare-drum en bass-drum. Er werd een aantal varianten van het basisritme geconstrueerd door drumslagen weg te laten op non-significante plekken in het ritme. Deze varianten werden gepresenteerd aan de baby's, af en toe onderbroken door een 'afwijkend' segment waarin de 'downbeat' (eerste positie in de maat) ontbrak; in muziektheoretische termen: een 'syncopie' of een 'luide rust'. Kort nadat ieder afwijkend segment begon, produceerden de hersenen van de baby's een elektrische reactie die markeerde dat zij verwachtten een beat te horen. Dat toonde het bestaan van ritmegevoel bij hen aan.

(*) I. Winkler, G. Háden, O. Ladinig, I. Sziller en H. Honing (2009). 'Newborn infants detect the beat in music'. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 26 jan '09.

JAZZVOCALISTEN CONCOURS

Met 34 inschrijvingen kreeg het Nederlands Jazz Vocalisten Concours dit jaar meer aanmeldingen dan ooit. "En het niveau was erg hoog. De jury heeft het moeilijk gehad", zo vertelde organisator Evelien ter Ellen 29 januari in dagblad De Stentor. Die jury bestond dit jaar uit voorzitter Francien van Tuinen (winnares 1997), Ineke Heijliger (zangpedagoge), Esra Dalfidan (winnares 2007), Bartho van Straaten (programmeur) en Bert Vuijsje (jazzjournalist).

NIEUWSflitsen

Norma Winstone. (Foto: David Redfern)

Norma Winstone krijgt Jazzahead! Skoda Award

De Britse zangeres Norma Winstone krijgt de Duitse Jazzahead! Skoda Award 2009. "Winstone ist eine überragende Künstlerin, die den Jazzgesang weltweit mit beeinflusst hat", aldus de jury. De prijs, groot 15.000 euro, wordt haar 24 april in Bremen uitgereikt tijdens de beurs Jazzahead! 2009. De Skoda Award is een jaarlijkse prijs voor een jazzmusicus die gezien zijn of haar artistieke verdiensten meer erkenning verdient.

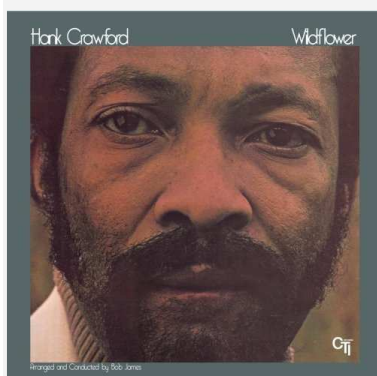
Vanguard Jazz Orchestra kijkt week lang terug

In vier verschillende programma's heeft het Vanguard Jazz Orchestra (VJO) van 2 tot en met 9 februari teruggekeken op de eigen historie: 'the early years', 'the middle years', 'the later years' en 'moving forward'. Het orkest begon in 1965 en opereerde onder verschillende namen. In chronologische volgorde zijn in de orkesthistorie drie hoofdstukken te onderscheiden: het deel Thad Jones/Mel Lewis, het tijdvak Mel Lewis/Bob Brookmeyer en de periode VJO/Jim McNeely. Tijdens de week werd het startsein gegeven voor een speciaal Bob Brookmeyer-project. Hij stond aan de wieg van het orkest, was muzikaal leider en leverde in de loop van de tijd tal van arrangementen en composities. Het orkest zal een jaar lang zijn composities spelen en uiteindelijk een aantal nieuwe Brookmeyer-stukken opnemen. De terugblik vond plaats in de thuisbasis van het orkest, de Village Vanguard in New York City. Normaal speelt het orkest daar alleen op maandagavond.

Amersfoort wil 'concours der concoursen'

Het festival Amersfoort Jazz wil vanaf 2010 een 'Toots Thielemans International Jazz Award' gaan uitreiken. Dat maakte festivalorganisator Alexander Beets bekend in het AD Amersfoort van 30 januari. De Award zal de hoofdprijs zijn van een concours met de winnaars van 25 belangrijke Europese jazzconcoursen. "Kijk, er zijn al zo veel concoursen in dit werelddeel op nationaal niveau. We willen daarboven uitsteken. Toots heeft zijn naam er al aan verbonden", aldus Beets. Het idee komt van Cees Krul, wiens bedrijf het optreden sponsort van Toots Thielemans begin mei tijdens het komende Amersfoort Jazz. Hij is tevens voorzitter van de stichting die dit 'concours der concoursen' wil organiseren.

OVERleden

Hank Crawford, 29 januari 2009 (74 jaar)

Altsaxofonist Hank Crawford was een exponent van de soul-jazz. Eind jaren vijftig werkte hij bij het orkest van zanger Ray Charles. Zijn eerste eigen album, 'The Art of Hank Crawford', maakte hij in 1960 voor Atlantic Records. De verbintenis met Atlantic bleef negen jaar bestaan en resulteerde onder meer in de hit 'The Peeper' (1962). In 1963 verliet hij Charles en richtte zijn eigen septet op, waarmee hij zo'n dertig jaar werkte. Zijn geld verdiende hij in die periode ook als sessiemuzikant bij onder anderen de vocalisten Etta James en Lou Rawls. In de jaren zeventig maakte Crawford een aantal gemakkelijk in het gehoor liggende platen voor Creed Taylors Kudu label (zie afbeelding). Later keerde hij weer terug naar de soul-jazz en leidde een formatie met organist Jimmy McGriff. In 2000 kreeg Hank Crawford een beroerte, waarna het bergafwaarts ging met zijn gezondheid.

Leonard Gaskin, 24 januari 2009 (88 jaar)

Als lid van de Minton's Playhouse-huisband was bassist Leonard Gaskin er midden jaren veertig bij toen de bebop daar in New York vorm kreeg. In hetzelfde decennium was hij lid van bands van Cootie Williams, Charlie Parker, Eddie South, Charlie Shavers en Eroll Garner. Eind jaren vijftig was Gaskin lid van Eddie Condon's Dixieland Band. Onder zijn eigen naam verschenen in 1961 bij Swingville de albums 'Leonard Gaskin at the Jazz Band Ball' (zie afbeelding) en 'Leonard Gaskin at the Darktown Strutter's Ball'. Hij had toen al gekozen voor een bestaan als studiomusicus en is in die hoedanigheid op tal van platen in verschillende genres te horen. Platen van bijvoorbeeld Elvis Presley, Bob Dylan, James Brown, Marvin Gaye, Ella Fitzgerald, John Lee Hooker, Billie Holiday, Big Joe Turner en Little Richard. Gaskin was ook actief in de gospelscene.

FESTIVAL

SEABOTTOM JAZZ FESTIVAL

Theater Agora, Lelystad
27 en 28 maart 2009

Met onder anderen: Gino Vanelli & Bert van den Brink, Sensual, Ellen Helmus, Fay Claassen, Ken Ard, Eric Vloei-mans & Willem Hellbreker Quartet, Nina Ebbenhout Quartet en Margriet Sjoerdsma.

Het tweedaagse festival Seabottom start op 27 maart met een opmaat in de theaterzaal van theater Agora. Die avond treden drie artiesten op, waaronder de formatie Gare du Nord. De volgende dag barst het festival pas echt los in de vijf zalen van het Lelystadse theater. Dan treedt ook de winnaar van de Jazz-i Award 2009 op. Die wordt begin maart gekozen uit drie formaties waarin minimaal één muzikant uit Lelystad zit en die hun kunnen zullen tonen in theater Agora. Ze worden eind februari geselecteerd op basis van ingezonden geluidsopnamen.

(<http://www.seabottom-jazzfestival.nl/>)

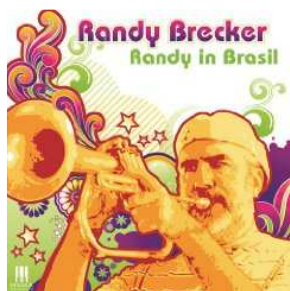
COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J.

• Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-*logo*** is ontworpen door Remco van Lis.

Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.800 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

WINNAARS GRAMMY AWARDS 2009**BEST CONTEMPORARY JAZZ ALBUM**

Randy In Brasil
Randy Brecker
 [MAMA Records]

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

Loverly
Cassandra Wilson
 [Blue Note]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL SOLO

Be-Bop
Terence Blanchard, soloist
 Track from: Live At The 2007 Monterey Jazz Festival
 (Monterey Jazz Festival 50th Anniversary All-Stars)
 [Monterey Jazz Festival Records]

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

Monday Night Live At The Village Vanguard
The Vanguard Jazz Orchestra
 [Planet Arts Recordings]

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

The New Crystal Silence
Chick Corea & Gary Burton
 [Concord Records]

BEST LATIN JAZZ ALBUM

Song For Chico
Arturo O'Farrill & The Afro-Latin Jazz Orchestra
 [Zoho]

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band**2. Kim Hoorweg Band**

25-02-09 Stadsgehoorzaal - Vlaardingen

05-03-09 Scala Theater - Helmond

20-03-09 Ledeltheater - Oostburg*

21-03-09 Cultuurpodium de Groene Engel - Oss*

28-03-09 Theater Cultura - Ede

*In beide sets optreden van Kim Hoorweg

1. Ack van Rooyen Kwintet**2. Soesja Citroen Trio**

04-03-09 Schouwburg Orpheus - Apeldoorn

20-03-09 Theater de Purmaryn - Purmerend

1. Rob van de Wouw Sextet**2. met zang van Ivar**

13-03-09 Podium P3 - Purmerend

22-03-09 Odeon de Spiegel Theaters - Zwolle

27-03-09 Theater de Meerse - Hoofddorp

1. Juan Pablo Dobal met Magda Mendes**2. Josee Koning Band**

27-03-09 De Doelen - Rotterdam

1. Ilja Reijngoud kwartet**2. met zang van Fay Claassen**

05-03-09 Theater de Stoep - Spijkenisse

07-03-09 Theater Het Klooster - Woerden

13-03-09 Muis Sacrum - Arnhem

1. The Ploctones & Harmen Fraanje

25-03-09 De Oosterpoort - Groningen

1. Peter Beets & Trio**2. Niels Tausk Kwintet**

08-03-09 Theater Hanzehof - Zutphen

14-03-09 Concertgebouw - Amsterdam

15-03-09 't Kielzog - Hoogezand

28-03-09 Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

Groove Night

25-02-09 De Zwijger - Amsterdam

25-03-09 De Zwijger - Amsterdam

WWW.JAZZIMPULS.NL